

N. C. Christensen: Den højtærede Finansminister begyndte med at sige, at Ændringsforslagsstillerne ikke vare enige om Tilsynsraadets Sammensætning. Da vi her nede i Tinget og i Udvalget forhandlede Sagen, var der jo Forslag fremme om paa forskellig Maade at danne et Tilsynsraad. De Forslag, der da vare fremme, gik nærmest ud paa, at det skulde være Kreditforeningerne, der som saadanne skulde have Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvorledes dette Tilsynsraad skulde sammensættes. Det var jeg en Modstander af, fordi jeg ikke ønskede, at uvedkommende skulde have Indflydelse paa, hvorledes en saa ren Statsinstitution som Hypotekbanken administreres. Jeg tror, det vilde være uheldigt, at Foreninger, som netop have den Opgave at omsætte de Obligationer, som Staten her skal opkøbe, fik Medbestemmelsesret og derved bleve i Stand til at øve Paavirkning paa Banken. Derimod udtalte jeg den Gang, at naar man endelig vilde have et Tilsyn — jeg hørte ganske vist til dem, som mente, at det ikke var til nogen Nytte, idet det forekom mig, at der var tilstrækkelig Borgen i Forvejen —, burde det være et Tilsynsraad, der var valgt af Tingenes Medlemmer, saaledes at Kontrollen med denne Institution udtrykkelig blev ført af Tingene, Folketinget og Landstinget. For saa vidt er det altsaa rigtigt, at vi ikke ere enige om, hvorledes Tilsynsraadet skulde sammensættes, men derfor kunne vi godt være enige om det Ændringsforslag, her er stillet om, at Tilsynsraadet ikke bliver lønnet. Naar vi ere enige derom, er det, fordi vi se en Fare i at oprette Embeder af den Slags, hvorved Folketings- eller Landstingsmedlemmer kunne faa en Indtægt, hvorved de kunne blive afhængige enten af Ministeriet eller af Flertal i det vedkommende Ting. At det er uheldigt at give Bestemmelser, der gøre det muligt at oprette politiske „Ben“, ere vi enige om, og derfor ere vi enige om at stille disse Ændringsforslag.

Den ærede Minister sagde, at naar vi endelig skulde have dette lønnede Tilsynsraad, var han glad ved, at det kom fra Landstinget. Det viser, at han ogsaa er af den Mening, at det er uheldigt. Og endvidere udtalte den ærede Ordfører, at dersom der var kommet Forslag fra Landstinget herved, uden at det indeholdt nogen Bestemmelse om Lønning for Tilsynsraadets Medlemmer, var han vis paa, at vi ikke vilde have stillet Forslag om, at de skulde lønnes. Deri tror jeg, at han

har Ret. — Altsaa ere baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører enige i, at det er uheldigt, at de lønnes. Hvorfor skulde vi saa ikke være i Stand til at indsætte en saadan Ændring i Loven, hvorved Bestemmelsen om Lønnen udtages?

Der siges, at derved sætte vi Loven i Fare. Ja, det er muligt, at den vil blive sat i Fare. Dersom Landstinget ikke har mere tilovers for denne Lov, end at det vil lade være at vedtage den, dersom vi foretage en saadan Ændring, saa er Loven ganske vist i Fare, men jeg er fuldt enig med den højtærede Minister, naar han siger, at i Forhold til selve Sagen er det et saare ringe Spørgsmaal, og jeg tror, det er saa ringe, at dersom Landstinget har den Mening, at Loven har nogen Betydning, vil det heller ikke nægte at modtage en Ændring som denne, altsaa at følge den Opfattelse, som der jo lader til at være almindelig Stemning for her i Tinget. Dersom det kommer dertil, at vi skulde være bange for at sætte en saa ringe Ændring, som denne i Virkeligheden er i Forhold til hele Sagen, ind i en Lov af Hensyn til, at Landstinget saa vilde forkaste Loven, blive vi mere bundne overfor Landstinget, end vi have Lov til at være. Naar Spørgsmaalet er af principiel Betydning, som dette jo er, tror jeg ogsaa, at vi kunne være tjente med at vedtage Ændringen, og jeg er ikke bange for, at Landstinget af den Grund skulde nægte at sanktionere Loven.

Den højtærede Finansminister spørger, hvorfor Tilsynsraadets Medlemmer skulde vælges i København. Ja, jeg ønsker ikke absolut, at Tilsynsraadet skal vælges i København. Jeg vilde heller ikke have det mindste imod, at man giver dem Diæter, hvis man vælger dem udenfor København. Det vil jo i alt Fald kun blive Halvdelen af Aaret, at de skulle rejse til København, dersom man vælger dem blandt Tingenes Medlemmer, i den anden Halvdel ere Tingene jo samlede, og Medlemmerne opholde sig i København. At man, naar de bo udenfor København, betalte deres Udgifter til Rejse og Ophold, skulde jeg ikke have noget imod, men det mener jeg, man kunde gøre, uden at der behøvede at findes Bestemmelser derom i Loven.

Den højtærede Finansminister sagde endvidere, at naar man ser Lovforslaget igennem, vil man ikke komme til den Anskuelse, at det bliver lidt, Tilsynsraadet faar at udføre. Der er, siger den højtærede Finansminister, overalt i Lovforslaget,